

02 — Troj

Valensija – Viljareal 0-0. 57. minut. Mogao bih da otrčim do kladiionice i stavim soma na x. Valensija neće dati go. Vidi kako igraju! Kao reprezentacija Srbije. Možda im Viljareal zabode go. Tu je veća kvota.

– Jel znaš šta gledaš? – pita me Sanja. Sva se nabudžila. Utegla, našminkala i nalakirala.

– Hajde čoveče! Diži se – hvata me za ruku i vuče.

– Čekaj da se završi tekma – ukopao sam se u fotelju. Ne može da me digne.

– Kakva tekma?!

– Još pola sata.

– Ti stvarno nisi mormalan. Ustaj!

– Čekaj malo Sanjice. Šta ti je?

– E pa znaš šta, ja odoh sama jer nemam s kim. Ti gledaj fudbal. Neću da budem lutka u koju ti prazniš jaja i ponekad je odvedeš do

kladionice da je pokažeš onim seljacima. Dosta mi te je. Nisi mi više ništa.

- Znači raskinuli smo?
 - Raskinuli smo! – Počinje da plače i kreće žustro ka vratima.
 - Čekaj! – skačem za njom.
 - Pusti me! Ne diraj me!
 - Izvini. Neću više da gledam fudbal. Idemo. Dođi – grlim je. Osećam kako joj srculence lupa.
 - Skote jedan!
 - Neću više. Stvarno.
 - Obuci se!
 - A gde idemo?
 - Da se nađemo sa Violetom. Već sam ti rekla.
 - Opet sa njom – kažem i odlazim u sobu da se obučem.
- Osećam se glupo dok se oblačim u crno. Violeta i njena ekipa su gotičari, pa da budem u fazonu. I Sanja pokušava da isprati taj fazon ali joj baš i ne ide. Odaje je nežna frizura sa upletenom kikom koju

je nekako namestila da joj ide preko čela. Ali ajde. Šta se toliko prima na tu Violetu? Jebo ih taj vampirski fazon.

Parkiće nikada nisam voleo. Nekako mi je tu uvek bilo hladno. Okolo one stare zgrade sa fasadama koje povraćaju hladnoću po tebi. Ma boje ne vidiš od sve te povraćke. Bolje da sam otišao u kladionicu.

Sanja odmah prilazi Violeti i seda na naslon klupe pored nje. Ljube se.

– Ćao Viki – javljam joj se.

– Ne zovi me tako – ustaje i prilazi mi. Ljubi me crnim ustima. 100% me je glupača umazala ovim svojim kretenastim karminom. Gledam u Sanju. Usta joj nisu crna. Verovatno nisu ni moja.

– Pa šta ćemo? – pitam.

Violeta me gleda.

– Ovde je malo hladno – dodajem.

– Hladno? – čudi se.

– Mogli bi negde na piće?

- Danas je pun mesec. Tačno u 10 i 15 pojviće se na ovom delu neba iznad nas. Tada će Troj doći.
- Idi u pičku materinu. Ko je Troj?
- Videćeš.

10:15. Mesec nas je poklopio. Nikad nije bio veći. Ove zgrade okolo i mesec odozgo, a ladno kao u frižideru. Užas.

- Ajmo Sanja! – kažem joj.
- Šta ti je? Vidi kako je lepo.
- Ma zima mi je bre. Idemo!
- Prepusti se hladnoći – čujem glas iza sebe.

Okrećem se i shvatam da je to ta faca koju čekamo – Troj. Prelazi mi spoljnim delom prstiju po grudima i stomaku. Nokti su mu nalakirani crnim lakom. I usta su mu nakarminisana istom bojom. Ljubi se sa Violetom.

- Ti ne voliš crno? - pita Sanju čije usne naravno nisu crne.

Ona zbunjeno ćuti dok joj on crnim dugim noktima prelazi po plavoj kikici iznad čela.

Ne znam zašto sam ovako smiren? Zašto mu ne jebem mater?
Čudno, ali hladnoća mi više ne smeta.

Troj ćuti. Čujem ga kako misli. Verujem mu. Pristajem na dil.
Nemam pojma o čemu se radi ali znam da me neće zajebati.

Vreme brzo prolazi. Mesec je već počeo da nestaje sa parčeta
neba koje je iznad nas oivičeno zgradama. Troj ustaje i odlazi.

– Vi ćete kod mene – kaže Violeta i ustaje sa klupe. Krećem za
njom. Sanja kreće za mnom.

Stara gradnja. Visoki plafoni. Gajba joj je ogromna.

– Vi ćete ovde da spavate – pokazuje nam sobu sa nemeštenim
bračnim krevetom.

– Meni se baš spava – kaže Sanja.

I stvarno je odmah zaspala. Nije me ni pogledala. Kučka. Osećam
blagu nervozu u nogama, a onda... onda... mesec... zgrade... crne
usne... dil... Troj... crni nokti... Sanja... njena plava kosica... njene braon
oči... braon oči... Sanja...

Osećam kako me oralno zadovoljava. Pravim se da i dalje spavam. Trebalo bi ovde češće da dolazimo. Ovo inače neće da radi kod kuće. A baš dobro radi. Baš dobro. Neću valda već da svršim? Jao hoću. Jao! Pustila je da joj svršim u usta. Ne mogu da verujem.

Gledam dole i vidim najstrašnije žensko lice. Sanja leži pored i spava. U mene gleda iskrivljeno belo lice devojke koja mi je popušila. Crne oči, duga tamna kosa i bela spavaćica. Počinjem da vrištim. Ona se brzo sklanja i iskače kroz prozor. Odlazim do prozora da vidim gde je. U dnu dvorišta vidim kako leži obasjana mesečinom u beloј krvavoj spavaćici. Shvatam da je to bila Violeta.

– Šta se to događa? Gde smo mi ovo? – pita me Sanja sva u čudu, kao da se probudila iz neke teške hipnoze.

– Ajmo ljubavi. Idemo kući. Hajde – kažem joj drhtavim glasom.

Opet se budim ali u svojoj kući. Napolju je sunce. Oblačim se. Sanja je već ustala. Došla joj je mala Sunčica i pravi joj novu frizuru. Sanja mi pokazuje nokte. Skinula je plavi lak i nalakirala ih u crvenu i belu boju.

- Divni su ti nokti – kažem joj.
- Hoćete nešto iz pekare – pitam ih.
- Meni ništa – odgovara Sunčica.
- Uzmi mi jednu bavarsku kiflu – kaže Sanja.
- Samo to?
- Kupi mi i jedan zeleni *sweet*.

Ulazim u kladionicu pored pekare. Tek su otvorili. Na šalterima za uplatu nema nikog. Samo neka žena čisti. Sedam za jedan od stolova malo dalje od čistačice. Uzimam novine koje su tu nekome ostale. Krećem od zadnje strane. Pokušavam da vidim kako se juče završila ona tekma Valensija – Viljareal. Ne mogu da nađem. Ovo su neki drugi rezultati. Ovo su rezultati nekih utakmica koje su ovde na ekranu. Pa nećemo valjda da se kladimo na tekme koje su već odigrane? Ovi u kladionici su danas stvarno pukli.

Listam novine unazad. Na prednjim stranama nailazim na vest – Još jedno ritualno samoubistvo – a ispod tekst – Sumnja se da je devojka koja je juče skočila sa prozora svoje zgrade u starom delu

grada izvršila još jedno ritualno samoubistvo kao i njen brat koji je to isto uradio prošle godine prethodno ubivši svoje roditelje.

Ispod je slika onog dvorišta sa kredom iscrtanim konturama Violetinog tela u beloј spavaćici.

Iako nije tu, opet čujem Troja kako misli. Nije me zajebao. Ovo su sutrašnje novine. Imam rezultate utakmica koje će se tek odigrati. Dobar dil sam napravio. Ili možda nisam?